

Sygn. akt IV CSK 12/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa V. P.  
przeciwko S. G.  
o nakazanie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 13 maja 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie o nakazanie, pozwany S. G. zawarł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania „na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na zasadność przedstawionych zarzutów

W odpowiedzi na skargę powódka V. P. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwany jako podstawę przyjęcia, skargi do rozpoznania wskazał art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., lecz nie wykazał, że zachodzi przewidziana w tym przepisie okoliczność w postaci oczywistej zasadności skargi.

Powołując się na tę podstawę, skarżący nie przedstawił stosownej argumentacji prawnej, która zmierzałaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego postanowienia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do powtórzenia zarzutów skargi

i to nawet bez wskazania przepisów prawa, które miały zostać naruszone. Jak to wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, zarzuty skargi wraz z ich uzasadnieniem oraz uzasadnienie wniosku to dwa samodzielne i niezależne elementy konstrukcyjne skargi, które spełniają odmienne funkcje i nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Przedstawienie podstaw (zarzutów) skargi oraz ich uzasadnienia samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter, co uzasadniałoby przyjęcie jej do rozpoznania. Pozwany całkowicie pominął aspekt „oczywistości” postawionych zarzutów, powołując się już w samym wniosku jedynie na ich „zasadność”, nie zaś na zasadność kwalifikowaną.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych powódce rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]